

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

D E C I Z I E

cu privire la respingerea recursurilor

în cauza civilă

Ion Vicol împotriva lui Igor Gîscă
(repararea prejudiciului moral)

împotriva încheierii din 10 martie 2026 și a încheierii suplimentare din 21
aprilie 2026 ale Curții de Apel Centru

Dosarul nr. 2r-199/26
PIGD Nr.2-23041911-01-2r-03062026

Restituirea cererii de apel, ca fiind depusă în afara termenului legal. Instanța de apel a respins cererea de repunere în termenul legal de declarare a apelului, deoarece motivul repunerii este unul neîntemeiat, imputabil apelantului.

Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. C. Roșca)
Curtea de Apel Centru (jud. E. Badan-Melnic, E. Bolocan, R. Pascari)

22 iulie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților, recursul declarat de avocatul Alexandru Savva, în interesele lui Ion Vicol, și de avocatul Oleg Gherman, în interesele lui Igor Gîscă,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,
Diana Stănilă
Gheorghe Stratulat, *judecători*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 21 martie 2023, Ion Vicol a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Igor Gîscă cu privire la repararea prejudiciului moral.

2. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 26 iunie 2024, acțiunea a fost admisă parțial. S-a încasat de la Igor Gîscă în beneficiul lui Ion Vicol suma de 1 000 lei cu titlu de prejudiciu moral, suma de 1 500 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică și suma de 100 lei cu titlu de cheltuieli pentru citarea publică. În rest, cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată. Totodată, s-a încasat de la Igor Gîscă în beneficiul statului suma de 100 lei cu titlu de taxă de stat, de a cărei plată reclamantul a fost scutit.

3. La 15 octombrie 2025, avocatul Oleg Gherman, în interesele lui Igor Gîscă, a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 26 iunie 2024, solicitând repunerea în termenul de declarare a apelului, admiterea apelului, casarea integrală a hotărârii și pronunțarea unei noi hotărâri de respingere integrală a pretențiilor reclamantului ca neîntemeiate.

4. Prin încheierea Curții de Apel Centru din 10 martie 2026, s-a respins cererea înaintată de avocatul Oleg Gherman, în interesele lui Igor Gîscă, cu privire la repunerea în termenul de declarare a apelului. Totodată, s-a restituit apelul declarat împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 26 iunie 2024, pe motiv că a fost depus în afara termenului legal, iar instanța de apel a refuzat să efectueze repunerea în termen.

5. La 1 aprilie 2026, avocatul Alexandru Savva, în interesele lui Ion Vicol, a depus cerere privind emiterea unei încheieri suplimentare la încheierea Curții de Apel Centru din 10 martie 2026, solicitând soluționarea chestiunii privind compensarea cheltuielilor de asistență juridică suportate în instanța de apel, în mărime de 2 000 lei.

6. Prin încheierea suplimentară din 21 aprilie 2026, Curtea de Apel Centru a respins cererea avocatului lui Ion Vicol privind emiterea unei încheieri suplimentare.

7. Instanța de apel a concluzionat că mecanismul compensării cheltuielilor de judecată, reglementat de art. 94 și art. 96 din Codul de procedură civilă, este condiționat de existența unei examinări jurisdicționale a pretențiilor formulate și de stabilirea unei părți care a câștigat ori a pierdut procesul în instanța respectivă, circumstanțe care, în opinia instanței de apel, lipseau în cauză.

8. La 29 aprilie 2026, avocatul Alexandru Savva, în interesele lui Ion Vicol, a declarat recurs împotriva încheierii suplimentare din 21 aprilie 2026 a Curții de Apel Centru, iar la 29 iunie 2026 a depus cerere de recurs suplimentară, solicitând casarea acesteia și emiterea unei noi soluții de admitere a cererii de emitere a încheierii suplimentare la încheierea din 10 martie 2026, cu referire la cheltuielile de judecată. Totodată, Ion Vicol a solicitat încasarea de la Igor Gîscă a sumei de 200 lei, cu titlu de taxă de timbru achitată la depunerea recursului.

9. În susținerea recursului, Ion Vicol a invocat că instanța de apel a interpretat greșit art. 94 și art. 96 din Codul de procedură civilă, atunci când a considerat că nu pot fi compensate cheltuielile de asistență juridică suportate în procedura de examinare a cererii de repunere în termen, pe motiv că apelul nu a fost examinat în fond.

10. Recurentul Ion Vicol a susținut că examinarea cererii de repunere în termen a avut loc în cadrul unei proceduri contradictorii, întrucât Curtea de Apel Centru i-a comunicat cererea de repunere în termen, cererea de apel și înscrisurile anexate, iar acesta a formulat obiecții motivate și a prezentat dovezi privind suportarea cheltuielilor de asistență juridică.

11. Recurentul a mai menționat că nici art. 94 și nici art. 96 din Codul de procedură civilă nu condiționează compensarea cheltuielilor de judecată exclusiv de examinarea fondului cauzei. Cererea privind compensarea cheltuielilor de judecată constituia o cerere accesorie cererii de repunere în termen, iar instanța de apel, fiind competentă să soluționeze cererea principală, era competentă să soluționeze și cererea accesorie privind cheltuielile de judecată.

12. La 12 iunie 2026, avocatul Oleg Gherman, în interesele lui Igor Gîscă, a declarat recurs împotriva încheierii Curții de Apel Centru din 10 martie 2026, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a încheierii contestate și restituirea spre rejudecare a chestiunii soluționate prin încheierea casată.

13. Recurentul Igor Gîscă a susținut că încheierea Curții de Apel Centru din 10 martie 2026 este ilegală și neîntemeiată, fiind adoptată fără elucidarea deplină a circumstanțelor relevante pentru calcularea termenului de declarare a apelului. Instanța de apel a apreciat greșit momentul de la care acesta a cunoscut sau trebuia să cunoască existența hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 26 iunie 2024.

14. Recurentul a invocat că a aflat despre existența hotărârii de la executorul judecătoresc, la 1 iulie 2025, când a primit citație de prezentare la oficiul executorului judecătoresc. Acesta a susținut că, la acel moment, executorul avea spre executare un document executoriu, dar nu hotărârea judecătorească propriu-zisă, astfel încât nici el, nici reprezentantul său nu puteau lua cunoștință de conținutul hotărârii și nu puteau decide în mod efectiv asupra contestării acesteia.

15. Recurentul a mai invocat că instanța de apel a reținut în mod greșit data de 2 iulie 2025, data încheierii contractului de asistență juridică dintre Igor Gîscă și avocatul Oleg Gherman, ca moment relevant pentru calcularea termenului de apel. Nici o normă legală nu prevede că termenul de contestare a unui act judecătoresc curge de la data încheierii contractului de asistență juridică.

16. Recurentul a susținut că termenul de apel urma să fie calculat de la 26 septembrie 2025, data la care avocatul său a luat cunoștință de materialele dosarului, iar cererea de apel depusă la 16 octombrie 2025 a fost declarată în termenul legal. Acesta a invocat și faptul că pârâtul nu ar fi fost citat în procesul din prima instanță, nu ar fi cunoscut despre existența dispozitivului hotărârii și nu ar fi primit copia hotărârii în termenul prevăzut de art. 236 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

17. La 20 iulie 2026, avocatul Alexandru Savva, în interesele lui Ion Vicol, a depus considerații asupra cererii de recurs, prin care a solicitat restituirea acesteia, iar, în subsidiar, respingerea ei ca neîntemeiată, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

18. Articolul 424 alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(2) Curtea Supremă de Justiție examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de către curțile de apel.”

19. Articolul 425 din Codul de procedură civilă:

„Termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.”

20. Articolul 426 alin. (3) din Codul de procedură civilă:

„(3) Recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.”

21. Articolul 427 lit. a) din Codul de procedură civilă:

„Instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept: a) să respingă recursul și să mențină încheierea”.

22. Articolul 110 din Codul de procedură civilă:

„Termen de procedură este intervalul, stabilit de lege sau de judecată (judecător), în interiorul căruia instanța (judecătorul), participanții la proces și alte persoane legate de activitatea instanței trebuie să îndeplinească anumite acte de procedură ori să încheie un ansamblu de acte.”

23. Articolul 113 din Codul de procedură civilă:

„Dreptul de a efectua actul de procedură încetează odată cu expirarea termenului prevăzut de lege ori stabilit de instanța de judecată. Nerespectarea termenului atrage după sine decăderea din dreptul de a efectua actul de procedură, dacă legea nu prevede altfel.”

24. Articolul 362 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă:

„(1) Termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

(3) Repunerea în termen de apel se face de către instanța de apel în cazurile și în ordinea prevăzute de art.116”.

25. Articolul 116 din Codul de procedură civilă:

„(1) Persoanele care, din motive întemeiate, au omis termenul de îndeplinire a unui act de procedură pot fi repuse în termen de către instanță.

(2) Cererea de repunere în termen se depune la instanța judecătorească care efectuează actul de procedură și se examinează în ședință de judecată. Participanților la proces li se comunică locul, data și ora ședinței. Neprezentarea lor însă nu împiedică soluționarea repunerii în termen.

(3) La cererea de repunere în termen se anexează probele ce dovedesc imposibilitatea îndeplinirii actului. Totodată, trebuie efectuat actul de procedură care nu a fost îndeplinit în termen (să fie depusă cererea, să fie prezentate documentele respective etc.).

(4) Repunerea în termen nu poate fi dispusă decât în cazul în care partea și-a exercitat dreptul la acțiune înainte de împlinirea termenului de 30 de zile, calculat din ziua în care a cunoscut sau trebuia să cunoască încetarea motivelor care justifică depășirea termenului de procedură.

(5) Încheierea judecătorească prin care este respinsă cererea de repunere în termen poate fi atacată cu recurs. Încheierea prin care s-a făcut repunerea în termen nu se supune recursului”.

26. Articolul 369 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă:

„(1) Instanța de apel restituie, printr-o încheiere, cererea dacă: b) apelul a fost depus în afara termenului legal, iar apelantul nu solicită repunerea în termen sau instanța de apel a refuzat să efectueze repunerea în termen”.

27. Articolul 82 din Codul de procedură civilă:

„Cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru și cheltuielile de judecare a cauzei.”

28. Articolul 90 lit. i) din Codul de procedură civilă:

„Din cheltuielile de judecare a cauzei fac parte: i) cheltuielile de asistență juridică;”

29. Articolul 94 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă:

„(1) Instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată.

(3) Prevederile alin.(1) și (2) se aplică și la repartizarea între părți a cheltuielilor de judecată în instanță de apel, în instanță de recurs și în cadrul revizuirii.”

30. Articolul 96 alin. (1)-(3) din Codul de procedură civilă:

”(1) Instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile.

(1¹) Cheltuielile menționate la alin.(1) se compensează părții care a avut câștig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

(2) În cazul în care partea care a câștigat procesul a beneficiat de asistență juridică calificată garantată de stat, plata cheltuielilor de acordare a asistenței juridice calificate revine părții care a pierdut procesul. Sumele respective se încasează în conformitate cu Legea nr.198-XVI din 26 iulie 2007 cu privire la asistența juridică garantată de stat.”

31. Articolul 250 alin. (1)lit. c), alin. (3) și (4) din Codul de procedură civilă:

„(1) Instanța care a pronunțat hotărârea emite, din oficiu sau la cererea participanților la proces, o hotărâre suplimentară dacă: c) nu a rezolvat problema repartizării între părți a cheltuielilor de judecată ori a omis să se pronunțe asupra cererilor martorilor, experților, specialiștilor, interpreților sau reprezentanților cu privire la cheltuielile de judecată a căror compensare li se cuvine.

(3) Cererea de adoptare a unei hotărâri suplimentare nu se impune cu taxă de stat și taxă de timbru.

(4) Încheierea judecătorească de respingere a cererii de emitere a unei hotărâri suplimentare se supune recursului.”

32. Articolul 100 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de chemare în judecată și actele de procedură se comunică participanților la proces și persoanelor interesate, contra semnătură, prin intermediul persoanei împuternicite, prin poștă, cu scrisoare recomandată și cu aviz de primire, prin intermediul biroului executorului judecătoresc, la adresa electronică indicată în cererea de chemare în judecată sau înregistrată prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor, sau prin alte mijloace care să asigure transmiterea textului cuprins în act și confirmarea primirii lui, precum și prin delegație judiciară.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

33. Completul de judecată reține că obiectul examinării în recurs îl constituie încheierea Curții de Apel Centru din 10 martie 2026, prin care a fost respinsă cererea de repunere în termenul de declarare a apelului și a fost restituit apelul declarat de Igor Gîscă, precum și încheierea suplimentară din 21 aprilie 2026, prin care a fost respinsă cererea lui Ion Vicol privind emiterea unei încheieri suplimentare în partea ce ține de cheltuielile de judecată.

34. Prin urmare, având în vedere natura distinctă a celor două încheieri contestate și obiectul diferit al chestiunilor procesuale soluționate prin acestea, instanța de recurs va analiza separat legalitatea fiecărei încheieri.

i. Recursul declarat de avocatul Oleg Gherman, în interesele lui Igor Gîscă împotriva încheierii Curții de Apel Centru din 10 martie 2026.

35. Sub aspectul termenului de declarare a recursului, Completul de judecată reține că încheierea contestată a fost pronunțată la data de 10 martie 2026 și comunicată participanților, prin intermediul poștei electronice la 27 mai 2026 (f.d. 123-124). În aceste condiții, recursul declarat la 11 iunie 2026 se consideră depus în termenul prevăzut de art. 425 din Codul de procedură civilă.

36. Examinând recursul prin prisma materialelor cauzei și a normelor procedurale aplicabile, Completul de judecată constată că recursul este neîntemeiat

și urmează a fi respins, cu menținerea încheierii contestate, reieșind din următoarele considerente.

37. Potrivit art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel. În prezenta cauză, dispozitivul hotărârii Judecătoreiei Chișinău, sediul Centru, a fost pronunțat la 26 iunie 2024, iar termenul de declarare a apelului a început să curgă la 27 iunie 2024 și a expirat la 26 iulie 2024, inclusiv. Apelul a fost declarat la 15 octombrie 2025, adică după expirarea termenului legal.

38. Completul de judecată menționează că, termenele legale nu reprezintă simple formalități, ci mecanisme menite să disciplineze exercitarea drepturilor procesuale, să asigure celeritatea procedurii și să prevină abuzurile procesuale.

39. Astfel, pe de o parte, respectarea termenelor procedurale reprezintă o garanție a principiului securității raporturilor juridice, iar derogarea de la aceste termene este permisă doar în situații strict justificate (decizia nr. [2rci-19/26](#), §37). Pe de altă parte, respectarea termenelor procedurale și a dispozițiilor instanței constituie o obligație fundamentală a participanților la proces, iar ignorarea acestora atrage în mod legitim sancțiunile prevăzute de lege (decizia nr. [2rci-17/26](#), §48).

40. În jurisprudența sa, Curtea Supremă de Justiție a tranșat că în cazul omiterii termenului de îndeplinire a unui act de procedură, legiuitorul a prevăzut repunerea în termen în condițiile art. 116 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, care prevede că persoanele care, din motive întemeiate, au omis termenul de îndeplinire a unui act de procedură pot fi repuse în termen de către instanță. La cererea de repunere în termen se anexează probele ce dovedesc imposibilitatea îndeplinirii actului. Repunerea în termen pentru declararea apelului putea fi soluționată de către instanța de apel doar în condițiile în care apelanta ar fi formulat o cerere în acest sens, cu prezentarea probelor pertinente și admisibile în justificarea acestei omisiuni (decizia nr. [2rc-65/25](#), §30-31; nr. [2r-501/25](#), §18).

41. Din conținutul art. 116 alin. (1)-(3) din Codul de procedură civilă rezultă câteva exigențe fundamentale pe care trebuie să le întrunească cererea de repunere în termenul procedural omis, printre care „motivarea în fapt” și „susținerea prin probe” (decizia nr. [2rci-55/25](#), §33-35).

42. În speță, Igor Gîscă a invocat că a aflat despre existența hotărârii judecătorești de la executorul judecătoresc, la 1 iulie 2025. Totodată, materialele cauzei confirmă că, la 2 iulie 2025, între Igor Gîscă și avocatul Oleg Gherman a fost încheiat contract de asistență juridică, iar în aceeași zi a fost achitat onorariul pentru asistența juridică acordată în cauza civilă Ion Vicol împotriva lui Igor Gîscă.

43. Deși la materialele cauzei nu se regăsește dovada transmiterii dispozitivului hotărârii către pârâtul Igor Gîscă, acestea atestă că, cel târziu la 2 iulie 2025, Igor

Gîscă și reprezentantul său cunoșteau despre existența cauzei civile și despre faptul că în această cauză fusese pronunțată o hotărâre judecătorească. Prin urmare, chiar admitînd argumentul potrivit căruia hotărârea nu i-ar fi fost comunicată anterior în mod efectiv, din acest moment apelantului îi revenea obligația să manifeste diligență procesuală și să exercite calea de atac în condițiile art. 116 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

44. În jurisprudența sa (decizia nr. [2r-464/25](#), §44-46), Curtea Supremă de Justiție a subliniat deja că invocarea faptului că nu a fost comunicat dispozitivul hotărârii, chiar dacă această circumstanță este veridică, nu poate duce la exercitarea căii de atac – apelul, peste o perioadă nejustificat de lungă. Un participant de bună credință urmează să se intereseze de soarta dosarului despre care cunoaște și în care are calitate de parte.

45. Completul de judecată nu poate reține argumentul recurentului potrivit căruia termenul urma să fie calculat de la 26 septembrie 2025, data luării de cunoștință cu materialele dosarului. Această dată nu poate fi calificată drept momentul în care partea a aflat despre existența hotărârii, deoarece recurentul cunoștea deja despre existența acesteia și despre necesitatea exercitării drepturilor sale procesuale cel târziu din 2 iulie 2025.

46. Faptul că partea sau reprezentantul acesteia au solicitat să facă cunoștință cu dosarul abia la 2 septembrie 2025 și au luat cunoștință de materialele cauzei la 26 septembrie 2025 ține de conduita procesuală a apelantului și nu poate fi imputat instanței de judecată. Partea care cunoaște despre existența unei hotărâri judecătorești pronunțate împotriva sa nu poate amâna, fără justificări obiective, exercitarea căii de atac și apoi solicita repunerea în termen prin raportare la o dată ulterioară, aleasă în funcție de propria sa pasivitate.

47. Nu poate fi primită nici critica potrivit căreia încheierea contractului de asistență juridică nu constituie, prin ea însăși, un moment de la care curge termenul de apel. Completul de judecată reține că instanța de apel nu a substituit termenul legal de apel cu data încheierii contractului de asistență juridică, dar a folosit această dată ca element probator pentru a stabili momentul de la care apelantul și reprezentantul său cunoșteau sau trebuiau să cunoască existența hotărârii și necesitatea exercitării drepturilor procesuale.

48. De asemenea, invocarea faptului că hotărârea integrală nu era redactată sau că apelantul nu cunoștea motivele de fapt și de drept ale hotărârii nu justifică, în sine, omisiunea de a declara apel în termenul calculat potrivit art. 116 alin. (4) din Codul de procedură civilă. Recurentul însuși a declarat ulterior apel nemotivat, rezervându-și dreptul de a prezenta motive suplimentare după redactarea hotărârii integrale. Prin urmare, lipsa hotărârii motivate nu constituia un impediment absolut pentru exercitarea căii de atac.

49. Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului nu exclude aplicarea termenelor procedurale și nici sancționarea pasivității procesuale a părții. Dreptul de acces la instanță, garantat de art. 6 § 1 din Convenție, nu este un drept absolut și poate fi supus unor condiții de admisibilitate, inclusiv respectării termenelor legale, atât timp cât aceste condiții urmăresc un scop legitim și nu afectează însăși substanța dreptului (cauza Van Harn împotriva Germaniei, nr. 7557/03, 11 septembrie 2007).

50. În cauza Gurzhyy împotriva Ucrainei, 01 aprilie 2008, reclamantul nu a primit copii ale hotărârilor judecătorești care i-au fost transmise de instanța locală prin poștă obișnuită. Curtea Europeană pentru Drepturile Omului a considerat că, a fost chemată să examineze nu numai ce măsuri au fost luate de autoritățile judiciare pentru a se asigura că reclamantului i-au fost comunicate cu promptitudine deciziile, dar și acțiunile pe care reclamantul le-a luat pentru a se informa cu privire la evoluția procedurilor sale.

51. Completul de judecată reține că motivele invocate de recurent, inclusiv aflarea reprezentantului în concediu, volumul mare de dosare, participarea la alte ședințe sau alte activități profesionale, nu reprezintă circumstanțe obiective de natură să justifice repunerea în termenul de declarare a apelului.

52. În această ordine de idei, instanța de apel a constatat corect că Igor Gîscă nu a prezentat probe care să confirme imposibilitatea obiectivă de declarare a apelului în termenul prevăzut de lege. Simplul dezacord cu modul în care instanța de apel a apreciat împrejurările invocate nu constituie temei pentru casarea încheierii contestate.

53. Prin urmare, Completul de judecată constată că încheierea Curții de Apel Centru din 10 martie 2026 este legală și întemeiată, iar recursul declarat de avocatul Oleg Gherman, în interesele lui Igor Gîscă, urmează a fi respins.

ii. Recursul declarat de avocatul Alexandru Savva, în interesele lui Ion Vicol împotriva încheierii suplimentare a Curții de Apel Centru din 21 aprilie 2026.

54. Sub aspectul termenului de declarare a recursului, Completul de judecată reține că încheierea suplimentară contestată a fost pronunțată la data de 21 aprilie 2026 și expediată participanților la 27 mai 2026. În aceste condiții, recursul declarat la 29 aprilie 2026 se consideră depus în termenul prevăzut de art. 425 din Codul de procedură civilă.

55. Examinând recursul prin prisma materialelor cauzei și a normelor procedurale aplicabile, Completul de judecată constată că recursul este neîntemeiat și urmează a fi respins, cu menținerea încheierii contestate, reieșind din următoarele considerente.

56. Prin cererea privind emiterea unei încheieri suplimentare, Ion Vicol a solicitat compensarea cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 2 000 lei, pe

care le-ar fi suportat în legătură cu formularea obiecțiilor la cererea de repunere în termen depusă de Igor Gîscă.

57. Potrivit art. 250 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă, hotărârea sau încheierea suplimentară poate fi emisă atunci când instanța nu a rezolvat problema repartizării între părți a cheltuielilor de judecată ori a omis să se pronunțe asupra cererilor persoanelor îndreptățite cu privire la cheltuielile de judecată a căror compensare li se cuvine.

58. Această normă nu instituie un drept autonom la compensarea cheltuielilor de judecată, dar reglementează un mecanism procedural de completare a actului judecătoresc, atunci când instanța a omis să se pronunțe asupra unei cereri care trebuia soluționată potrivit legii. Prin urmare, emiterea unei încheieri suplimentare presupune existența unei omisiuni reale și a unor premise legale pentru acordarea cheltuielilor solicitate.

59. În speță, prin încheierea din 10 martie 2026, Curtea de Apel Centru nu a examinat fondul apelului declarat de Igor Gîscă, dar s-a limitat la verificarea cererii de repunere în termen și, constatând lipsa temeiurilor pentru repunere, a restituit apelul ca tardiv. În aceste condiții, instanța de apel nu a soluționat raportul litigios dedus judecății în faza apelului și nu a stabilit o parte care a câștigat sau a pierdut procesul în sensul art. 94 și art. 96 din Codul de procedură civilă.

60. Restituirea apelului ca fiind depus tardiv nu poate fi asimilată unei soluții de admitere sau respingere a acțiunii în fond, iar lipsa examinării dreptului material dedus judecății exclude identificarea unei părți care a pierdut procesul și, corelativ, a unei părți care a avut câștig de cauză, în sensul art. 94 alin. (1) și art. 96 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Aceleași raționamente au fost reținute în jurisprudența Curții Supreme de Justiție (decizia nr. [2r-482/25](#), § 31).

61. Completul de judecată nu poate reține argumentul recurentului potrivit căruia orice incident procedural soluționat contradictoriu atrage, în mod automat, aplicarea regulii compensării cheltuielilor de judecată. Contradictorialitatea procedurii și posibilitatea părților de a formula obiecții nu echivalează, prin ele însele, cu judecarea fondului apelului și nici nu transformă procedura de verificare a unei condiții de exercitare a căii de atac într-o etapă jurisdicțională finalizată prin stabilirea unei părți câștigătoare și a unei părți care a pierdut procesul.

62. Este adevărat că art. 94 alin. (3) din Codul de procedură civilă prevede aplicarea regulilor privind repartizarea cheltuielilor de judecată și în instanța de apel, în instanța de recurs și în cadrul revizuirii. Totuși, această prevedere nu poate fi interpretată izolat și nu înlătură condițiile prevăzute de art. 94 alin. (1) și art. 96 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care raportează compensarea cheltuielilor la existența unei părți care a avut câștig de cauză și a unei părți care a pierdut procesul.

63. În situația restituirii apelului ca tardiv, instanța de apel nu admite și nu respinge apelul după examinarea criticilor formulate împotriva hotărârii primei instanțe. Ea nu verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, doar constată imposibilitatea procedurală de a deschide controlul judiciar în apel, ca urmare a omiterii termenului legal și a lipsei temeiurilor de repunere în termen.

64. În acest context, solicitarea lui Ion Vicol privind compensarea cheltuielilor de asistență juridică suportate pentru formularea obiecțiilor la cererea de repunere în termen nu putea fi admisă prin mecanismul încheierii suplimentare. Lipsa unei dispoziții exprese în încheierea din 10 martie 2026 privind respingerea cererii de compensare a acestor cheltuieli nu constituie o omisiune susceptibilă de a fi remediată prin emiterea unei încheieri suplimentare, în condițiile în care nu existau premisele legale pentru acordarea lor.

65. În consecință, Completul de judecată constată că încheierea suplimentară din 21 aprilie 2026 a Curții de Apel Centru este legală și întemeiată, iar recursul declarat de Ion Vicol urmează a fi respins.

66. Din considerentele expuse mai sus, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție consideră necesar a respinge recursul declarat de avocatul Oleg Gherman, în interesele lui Igor Gîscă, împotriva încheierii Curții de Apel Centru din 10 martie 2026, a respinge recursul declarat de avocatul Alexandru Savva, în interesele lui Ion Vicol împotriva încheierii suplimentare din 21 aprilie 2026 și a menține actele judecătorești contestate.

67. În conformitate cu art. 427 lit. a), art. 428 din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI

Respinge recursul declarat de avocatul Oleg Gherman, în interesele lui Igor Gîscă.

Respinge recursul declarat de avocatul Alexandru Savva, în interesele lui Ion Vicol.

Menține încheierea din 10 martie 2026 și încheierea suplimentară din 21 aprilie 2026 a Curții de Apel Centru, adoptate în cauza civilă, Ion Vicol împotriva lui Igor Gîscă cu privire la repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președinte

Judecători

Stela Procopciuc

Diana Stănilă

Gheorghe Stratulat